

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci
žalobkyně: **T. S. N.**, narozena X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová, Jezová 1501,
294 21 Bělá pod Bezdězem,
zastoupena Tomášem Verčímákem, advokátem,
sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha 1,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 2. 2022, č. j. KRPU-39474-19/ČJ-2022-040022-SV-ZZ,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 24. 2. 2022, č. j. KRPU-39474-19/ČJ-2022-040022-SV-ZZ, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 10 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 24. 2. 2022, č. j. KRPÚ-39474-19/ČJ-2022-040022-SV-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobkyně podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajišťuje za účelem správního vyhoštění a dle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobkyně, které nastalo dne 23. 2. 2022 v 10:45 hodin.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Dle žalobkyně žalovaný nevyložil, z jakých konkrétních podkladů vycházel při vydání napadeného rozhodnutí, jaké skutkově relevantní závěry se z těchto podkladů podávají a jak je právně vyhodnotil. Označení celého správního spisu za podklady pro vydání napadeného rozhodnutí nesplňuje dle žalobkyně požadavky na přezkoumatelnost rozhodnutí. Zdůraznila, že z žalobou napadeného rozhodnutí nejsou seznatelné věcné důvody, pro které žalovaná pojala podezření, že by žalobkyně mohla zatěžovat či mařit případné vyhoštění z území Evropské unie. Několikrát opakované popisy skutkového stavu, v jakém se žalobkyně ocitla po opuštění Maďarska, dle žalobkyně nijak blíže neosvětluje, proč nepožívá dostatečné důvěry, že bude poskytovat součinnost orgánům veřejné moci na území České republiky. Není zřejmé, z jakých důvodů je považováno chování žalobkyně za natolik rizikové či nebezpečné, že je třeba přistoupit k zajištění. Ačkoli žalobkyně u sebe neměla cestovní doklad, plně s žalovanou spolupracovala, nedala se na útěk, neskrývala se, chovala se spořádaně, nebyla doposud trestně ani správně trestána, poskytla o sobě veškeré dostupné informace.
3. Dále žalobkyně namítala, že žalovaná pouze formálně poměřovala možnost uplatnění náhradních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, aniž by vyložila, jak žalobou napadené rozhodnutí zasáhne do soukromého a rodinného života žalobkyně.
4. Dále namítala, že žalovaná neučinila při rozhodování o jejím zajištění alespoň předběžný úsudek o možných překážkách vyhoštění žalobkyně.
5. Žalobkyně trvala na tom, že žalovaná vycházela pouze z velmi povrchně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu a vybírala si selektivně pouze ty dílčí skutečnosti, které potvrzovaly předem stanovený závěr. Z napadeného rozhodnutí dle žalobkyně vyplývá, že skutečnou příčinou jejího zajištění byla pouze prokázaná absence platného cestovního dokladu včetně platného víza v něm a její nemajetnost.
6. Dále žalobkyně poukazovala na to, že uvedla řadu skutečností, které ale nenašly odraz v žalobou napadeném rozhodnutí. Ze skutečností, které žalobkyně uváděla ve svých výpovědích, bylo dle jejího názoru možné dospět k jinému, pro žalobkyni příznivějšímu závěru. Pokud žalovaná pouze na základě částečně zjištěného skutkového stavu dospěla

k závěru, že je nutno žalobkyni zajistit, posoudila věc dle žalobkyně zcela mimo rámec správního uvážení. Žalobkyně trvala na tom, že ne každý cizinec bez platného cestovního dokladu musí být zajištěn. Splnění formálních podmínek pro zajištění (zletilost, zahájení řízení o vyhoštění, neplatný pobyt a absence dokladu) automaticky dle žalobkyně neznamená, že je nutné daného cizince zajistit. Ani samotná nemajetnost jinak spolupracujícího cizince není důvodem pro zajištění.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná konstatovala, že žalobkyně byla převzata dne 23. 2. 2022 od orgánů německé policie podle dohody o zpětném přebírání osob na společných hranicích. Následnou lustrací v informačních systémech bylo zjištěno, že maďarské vízum vydané s platností od 28. 1. 2022 na 30 dní pro jeden vstup bylo zneplatněno dne 22. 2. 2022. Žalovaná trvala na tom, že žalobkyně je osobou dospělou a je tak na ní, aby si zjistila podmínky, za kterých může cestovat. Poukázala na skutečnost, že na cestu do Maďarska si žalobkyně obstarala platný cestovní doklad a zajistila si vízum, což je dle žalované důkazem, že žalobkyně věděla nebo alespoň vědět měla a mohla, že cestovat lze pouze s platným oprávněním a cestovním dokladem. Dále žalovaná zdůraznila, že bylo spolehlivě zjištěno, že žalobkyně cestovala z Budapešti bez víza a cestovního dokladu. Dále žalovaná zrekapitulovala obsah výpovědi žalobkyně před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Poukázala na rozpor mezi původním tvrzením žalobkyně, že si vyjela s kamarádkou na výlet do Prahy a SRN, a současným tvrzením, že byla držena na ubytovně a prakticky byla donucena k útěku. V tomto spatřuje žalovaná důkaz nevěrohodnosti žalobkyně. Důvěryhodnost žalobkyně dle žalované rovněž snižuje skutečnost, že tvrdila, že neví, za jakých podmínek může cestovat po zemích EU, přestože si sama vyřídila cestovní doklad a vstupní vízum do Maďarska.
8. Dále žalovaná k otázce zjevnosti, že žalobkyně měla v úmyslu neoprávněně vstoupit do jiného smluvního státu, uvedla, že z rozhodnutí jasně vyplývá, že se žalobkyně již o neoprávněný vstup do jiného smluvního státu pokusila. Dle žalované z v rozhodnutí popsaných skutkových okolností vyplývá, že žalobkyně by mohla ztěžovat nebo mařit výkon správního rozhodnutí, neboť pobývala na území nejen České republiky bez cestovního dokladu a oprávnění.
9. Žalovaná trvala na tom, že se řádně vypořádala s otázkou možnosti uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování. Vyžádala si také závazné stanovisko Ministerstva vnitra, kde bylo konstatováno, že vycestování žalobkyně je možné. Žalovaná dále konstatovala, že žalobkyně se chce vrátit do Maďarska pracovat, nebo se vrátit do země původu, pokud by návrat nebyl možný. Možnosti dobrovolného návratu ovšem žalobkyně nevyužila.
10. Žalovaná trvala na tom, že nebylo možné uvažovat o zvláštních opatřeních, neboť žalobkyně nedisponovala osobními doklady a nelze připustit, aby se po území České republiky pohybovaly osoby, které nedisponují platným cestovním dokladem a vízem.
11. Žalovaná trvala na tom, že žalobkyně migruje ze zjištěných ekonomických důvodů, aby splatila dluhy. Žalovaná konstatovala, že v daném případě nebylo uložení zvláštních opatření za účelem vycestování na místě, neboť by jejich uložení byl ohrožen výkon správního vyhoštění. Dále uvedla, že z dosavadního jednání a smýšlení žalobkyně, kdy žalobkyně nerespektuje právní předpisy České republiky i EU týkající se podmínek vstupu a pobytu, vyplývá, že v případě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by pravděpodobně došlo k opětovnému pokusu žalobkyně vstoupit nelegálně do SRN,

případně další země schengenského prostoru, neboť z jejího chování je zřejmé, že Česká republika není jejím cílem. Naopak dle žalované z obsahu správního spisu vyplývá, že hrozí, že by žalobkyně pokračovala ve své cestě dál, skrývala by se a nelegálně pracovala, neboť její prioritou je řešení tíživé ekonomické situace její i celé rodiny.

Replika žalobkyně

12. Na vyjádření žalované reagovala žalobkyně replikou, ve které zejména poukázala na deficit při tlumočení v rámci výsledku provedeného dne 23. 2. 2022. Zdůraznila rovněž, že pokud okolnosti daného případu a priori uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování nevylučují, je třeba, aby se správní orgán takovou možností zabýval a náležitě k takové otázce zjistil potřebné skutečnosti. Dle žalobkyně nelze považovat za dostatečné, pokud žalovaná opřela závěr o nemožnosti uplatnění zvláštních opatření pouze o sdělení žalobkyně, že nemá v České republice finanční prostředky. Žalovaný měl postavit na jisto, zda v případě kontaktování rodiny je možné, aby žalobkyně zajistila potřebné finanční prostředky a našla ubytování. Dále žalobkyně poukázala, že v žalobou napadeném rozhodnutí není odůvodněna stanovená doba zajištění.
13. Dále žalobkyně zdůraznila, že odmítá tvrzení, že by jakkoli měnila svou výpověď od prvního kontaktu s orgány veřejné moci. Trvala na tom, že její výpovědi jsou konzistentní. Trvala rovněž na tom, že v její případě nebyla v žalobou napadeném rozhodnutí identifikována jediná konkrétní indicie ve smyslu příkladů uvedených v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, která by svědčila o tom, že právě žalobkyně se chce vycestování do země původu vyhýbat, nebo chce stěžovat potenciální výkon správního vyhoštění. Zdůraznila, že naopak otevřeně deklarovala případnou připravenost k návratu do země původu a se všem i správními orgány plně spolupracovala.

Posouzení věci soudem

14. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně dne 22. 2. 2022 v 9:30 hod. vstoupila na území SRN ve vozidle Mercedes Vito. Německá policejní hlídka vůz doprovodila na parkoviště Am Heidenholtz a uskutečnila kontrolu v 10:55 hodin. Žalobkyně u sebe neměla doklady legitimizující její pobyt, prokázala se pouze fotografií vietnamského cestovního pasu a maďarského povolení k pobytu, které bylo prohlášeno Maďarskem za neplatné. Dle obsahu správního spisu bylo vyhlášeno dne 22. 2. 2022 v 9:16:11 hod., že vízum udělené žalobkyni je nutné zajistit, neboť bylo vydávajícím státem zneplatněno a nesmí být používáno. Dne 23. 2. 2022 v 10:45 hod. byla žalobkyně předána hlídkou německé policie Policii ČR. Žalobkyně do protokolu dne 23. 2. 2022 uvedla, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

z Vietnamu odcestovala letecky dne 10. 2. 2022 do Maďarska, kde měla zajištěnou práci na základě pracovní smlouvy a pracovního povolení. Osoby z firmy, kde měla pracovat, jí odebrali cestovní pas. Žalobkyně se domnívala, že když disponuje maďarským vízem, může cestovat po celé Evropě. Rozhodla se se svými krajany vycestovat z Maďarska do Prahy a následně do Německa za účelem turistiky. Z Maďarska vycestovala v neděli 20. 2. 2022 taxíkem do Prahy. Dne 22. 2. 2022 cestovala společně s krajany do Berlína. Řidiči měli zaplatit v Berlíně. Tam chtěla strávit pár dnů a následně se chtěla vrátit do Maďarska a pracovat ve firmě, kde má pracovní smlouvu. Žalobkyně uvedla, že neví, za jakých podmínek může cestovat po území České republiky a Evropské unie, ale domnívala, že s maďarským vízem může cestovat po celé Evropě. Dále žalobkyně uvedla, že na území České republiky nemá majetek, že k České republice nemá kulturní a společenské vazby, že na území České republiky a Evropské unie nikoho nemá a celá její rodina žije ve Vietnamu. Uvedla, že nezná žádný důvod, který by jí bránil v návratu do Vietnamu. Případné vyhoštění by vnímala jako zásah, neboť má dluhy a chtěla je prací v Maďarsku splatit. Na závěr výslechu žalobkyně konstatovala, že ji celá situace moc mrzí, nechtěla porušovat zákony České republiky. Pokud by se nemohla vrátit do Maďarska, chtěla by se co nejdříve vrátit do Vietnamu za svojí rodinou.

16. Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.
17. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
18. Dle 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
19. Z uvedeného ustanovení je zřejmé, že nezbytnou podmínkou pro zajištění cizince dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je existence nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Ustanovení obsahuje i příkladný výčet skutečností, které se považují za maření či ztěžování výkonu rozhodnutí správního vyhoštění. Žalobkyně uvedla pravdivé údaje o své totožnosti i místě pobytu. Ohledně svých budoucích záměrů výslovně uvedla, že pokud se nemůže vrátit do Maďarska, chtěla by se co nejdříve vrátit do Vietnamu. Z tohoto vyjádření vyplývá, že by preferovala návrat do Maďarska, kde měla domluvenou práci, ovšem v případě nemožnosti vyjádřila výslovně, že se chce vrátit do země původu. Nelze tedy konstatovat, že by žalobkyně vyjádřila úmysl území Evropské unie neopustit.

20. Žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí jako důvod pro zajištění žalobkyně uvedla: „K závěru, že by mohla účastnice řízení ztěžovat nebo mařit správní vyhoštění dospěl správní orgán na základě skutečnosti, že účastnice řízení pobývala na území České republiky bez cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, které by jí umožnilo pobývat na území České republiky ale i na území schengenského prostoru. Na základě výše uvedených skutečností dospěl správní orgán tedy k závěru, že by účastnice řízení mohla ztěžovat nebo mařit správní vyhoštění, neboť by pro správní orgán nebyla známa její adresa pobytu a z chování účastnice řízení je zřejmé, že by se správnímu řízení vyhýbala.“ Dále žalovaná k této otázce uvedla: „Je nutné konstatovat, že osoba, která vědomě a úmyslně nerespektuje povinnosti cizince, pohybujícího se nelegálně po území států Evropy bez cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu, neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Příslušný správní orgán tedy dospěl k závěru, že **důvěryhodnost účastnice řízení je oslabena, její jednání vzbudilo důvodnou obavu**, že se buď na území České republiky bude skrývat, nebo se pokusí neoprávněně vycestovat z České republiky, rozhodně však nebude spolupracovat se správním orgánem, a tím by mařila výkon úředního rozhodnutí.“ (zvýraznění doplnil soud).
21. K uvedenému soud konstatuje, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně se skutečně pohybovala po území České republiky, aniž by u sebe měla cestovní doklad, ovšem při zajištění německou policií se prokazovala fotografií svého cestovního dokladu včetně maďarského víza. V době, kdy žalobkyně vstupovala na území České republiky, disponovala maďarským vízem a neplatnost tohoto víza byla vyhlášena přibližně 14 minut před opuštěním území České republiky. O zneplatnění maďarského víza se žalobkyně nemohla před zadržením německou policií dovědět. Žalobkyně deklarovala, že se domnívala, že maďarské vízum ji opravňuje k cestování po státech Evropské unie a že se nebrání eventuálnímu návratu do země původu. S ohledem na výše uvedené dle soudu není z žalobou napadeného rozhodnutí seznatelné, z jakého chování žalobkyně žalovaná dospěla k závěru, že je zřejmé, že by se vyhýbala správnímu řízení o správním vyhoštění. Dle soudu rovněž z žalobou napadeného rozhodnutí nelze zjistit, z jakých skutečností dospěla žalovaná k závěru, že důvěryhodnost žalobkyně je oslabena ani jaké jednání vzbudilo důvodnou obavu žalované, že se žalobkyně bude na území České republiky skrývat nebo se pokusí neoprávněně z území České republiky vycestovat. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tedy nevyplývá, na základě jakých skutečností dospěla žalovaná k závěru, že hrozí nebezpečí, že by žalobkyně mohla mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť výše uvedené obavy žalované nelze dovodit z pouhé skutečnosti, že žalobkyně cestovala, aniž by měla u sebe platný cestovní doklad s příslušným pobytovým oprávněním. Tento nedostatek nelze odstranit doplněním úvah ve vyjádření žalované k žalobě. V tomto směru je tedy dle soudu žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
22. Vzhledem ke skutečnosti, že shledal soud žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným ve vztahu k vypořádání podmínky *sine qua non* pro posouzení důvodnosti zajištění žalobkyně, shledal již jako nadbytečné zabývat se dalšími žalobními námitkami žalobkyně.
23. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu shledal důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž bude žalovaná ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

24. Žalobkyně měla v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému výrokem II. tohoto rozhodnutí povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 10 200 Kč. Náhrada se skládá z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobkyně Tomáše Verčimáka po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a); podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 31. března 2022

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce